

Chương 1

Nàng là Tứ Thập Tam¹, cũng như những người khác, nàng không có tên. Nàng cũng không còn nhớ những chuyện xảy ra trước khi đến đây, trừ cảnh lê trắng và từng lùm, từng lùm tâm giá² chắn ngang đường ngựa chạy. Đó là toàn bộ ký ức của nàng về thời thơ ấu.

Sau đó là bước vào luyện tập. Luyện tập để trở thành một tử sĩ. Thành quả hoàn mỹ nhất của việc huấn luyện một tử sĩ, đó là xóa bỏ bản tính con người và nỗi sợ hãi trước cái chết, thứ còn lại, chỉ là sự trung thành của loài chó.

Rất nhiều năm sau này nàng vẫn luôn hoài nghi, bản thân có phải khi ấy uống quá nhiều thuốc đến lúc lú lẫn rồi hay không, nếu không sao nàng có thể thích cái tên khốn kiếp đó một cách vô điều kiện như vậy.

Trên thực tế, so với những tử sĩ khác, rõ ràng nàng không đạt tiêu chuẩn. Nàng sợ chết, sợ vô cùng. Vì thế, để có thể sống nàng không ngại học làm một con chó.

Khi Tứ Thập Tam bước vào trong, đã có hơn mười cô gái trẻ mặt đeo mạng đen giống mình đang đứng đó. Nàng không chớp mắt nhìn xuyên qua đám người, tiến thẳng lên, sau đó quỳ xuống trước chiếc màn hạt ngăn cách trong ngoài, ánh mắt tập trung vào điểm cách đầu gối một đoạn.

“Chủ nhân.”

“Khôn Thập Thất bị bệnh, người sẽ đi thay.” Bên trong truyền tới giọng nói không nam chẳng nữ, khiến cho người ta khó phân biệt, rõ ràng là cố ý.

“Thưa vâng.” Tứ Thập Tam không hề do dự, tuy nàng không biết nhiệm vụ sắp tới là gì.

“Rất tốt, người vào đây.” Người đó nói.

Tứ Thập Tam không dám đứng dậy, cúi người chống hai tay lên đất, giữ nguyên tư thế quỳ, lê vào trong. Vừa xuyên qua tấm màn hạt, nàng lập tức dừng lại.

Một đôi giày xanh thêu gấm tinh xảo dần xuất hiện trước mắt nàng, mùi hương nhẹ nhẹ xông vào mũi, nàng bất giác cảm thấy lạnh người, chưa đợi nàng kịp hiểu nguyên do, người kia đã đặt tay lên trán nàng. Sắc mặt nàng hơi thay đổi, nhưng chỉ nửa giây sau đã ngay lập tức trở lại bình thường, nhắm mắt thần phục, mặc ột luồng nội lực mạnh mẽ xâm nhập vào cơ thể, lập tức phé đi tất cả võ công mà nàng đã khổ luyện suốt hơn mười năm qua.

Một ngụm máu tươi từ trong miệng tràn ra, sắc mặt nàng trắng bệch, mệt mỏi nhìn mặt đất.

“Người không hỏi ta vì sao lại phé võ công của người?” Trước sự im lặng của nàng, người đó chợt có chút tò mò.

Vì cổ họng vẫn còn vị tanh, Tứ Thập Tam ho lên một tiếng rồi mới ngoan ngoãn trả lời: “Thưa vâng.” Trong giọng nói không hề có sự trách móc. Kể từ khi bị đưa về nơi u ám này, điều đầu tiên mà họ được dạy đó là nói “Thưa vâng”.

Người đó như nhớ ra điều gì, bất ngờ mỉm cười, xua tay nói: “Điều lui ra cả đi.”

“Thưa vâng.”

Khi Tứ Thập Tam lui ra khỏi tầm mắt, những người khác đều đã về hết. Nàng lấy hết sức đứng dậy, nhưng không dám xoay người, mặt hướng về phía tầm mắt lui ra ngoài. Vào đúng lúc nàng bước qua bậc cửa, bên trong bỗng truyền tới một tiếng ho khiến nàng giật mình suýt ngã, may là người bên trong không hề để ý.

Tổng quản đợi bên ngoài, đưa cho nàng một túi gấm màu tím, không nói gì nhiều, chỉ bảo nàng lên chiếc xe ngựa đang chờ ở ngoài.

Tứ Thập Tam biết, bên trong chiếc túi gấm chính là nhiệm vụ lần này của mình.

Mi Lâm... Mi Lâm sao?

Trán nàng chạm vào thành cửa sổ xe, lắng tai nghe tiếng cười của cô nương ngồi cùng, một cảm giác hưng phấn không rõ chợt lan vào trong tim. Từ nay nàng được gọi bằng cái tên này. Tứ Thập Tam, con số đã theo nàng mười lăm

năm sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi ở một nơi u ám đến nỗi nghĩ rằng cũng không hề muốn ấy.

Từ nay, nàng đã có tên gọi, có thân phận, thậm chí còn một đám người nhà nàng chưa bao giờ gặp mặt trước đây. Nàng thay thế một người con gái khác.

Trong ba trăm mỹ nhân Tây Yên tới Đại Viêm hòa thân cùng Tử Cố Công chúa, đương nhiên không thể chỉ có một người bị tráo đổi. Những cô gái tên bắt đầu bằng chữ “Khôn” kia đều được huấn luyện vì nhiệm vụ lần này, nàng chẳng qua nhất được một món hời mà thôi. Có thể, sau năm năm bị nàng lừa gạt, tổng quản cuối cùng cũng cảm thấy khó chịu, thế nên mới nghĩ ra cách này đuổi nàng đi.

Tốt thôi, cuối cùng cũng có thể rời xa nơi đầy mùi xú uế và chết chóc ấy để đi ngắm nhìn những bông hoa trong tâm trí bấy lâu. Cho dù không còn võ công, cho dù trong cơ thể có độc mỗi tháng sẽ phát tác một lần, thì cũng hơn vạn lần cuộc sống lúc nào cũng phải giành giật sinh tồn với đồng loại.

Lúc này tiết trời đã vào thu, rừng núi hai bên đường phủ một màu xanh mượt, có thể dễ dàng nhận ra xen lẫn giữa những đốm đỏ, chấm vàng là những bông hoa xuân. Nhưng cuối cùng lại không phải, lúc đến gần, lướt qua cửa sổ xe, có thể thấy rõ từng chiếc lá vàng khô héo bị gió khẽ thổi qua, rụng xuống lá tả, khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo thê lương.

Mi Lâm không thích, quay mặt đi, khẽ mỉm cười lắng nghe bạn cùng xe nói chuyện.

Hai ngày trước, nàng được đưa đến An Dương cách Chiêu Kinh hai trăm dặm. Lúc này, đoàn người Tây Yên đi hòa thân đang nghỉ ở một dịch quán trong vùng. Ngày hôm sau, khi khởi hành, có hai chiếc xe ngựa dành để chở mỹ nhân do không chịu được đường xa đã bị hỏng, vì vậy đành phải sắp xếp cho những mỹ nhân trên hai chiếc ấy ngồi tạm các xe khác.

Do đó, Mi Lâm được xếp vào chiếc xe hiện nay nàng đang ngồi. Sau hai ngày nói chuyện, cuối cùng nàng cũng biết vì sao không có ai nghi ngờ thân phận của mình.

Thì ra do đi đường vất vả, cộng với quy tắc gò bó, những mỹ nhân này sau khi xuống xe có rất ít cơ hội để trò chuyện với nhau. Cho dù có, cũng là với những người cùng xe, vì thế không thân thiết với những người trong xe khác, càng không cần nói tới những hộ vệ đến dung mạo các mỹ nhân cũng khó được nhìn thấy kia. Đương nhiên, việc này nếu không có sự phối hợp của cấp trên đến từ Tây Yên thì không thể dễ dàng như vậy được.

Chỉ có điều những chuyện ở đây không đến lượt nàng phải lo, mà tốt nhất cũng không nên nghĩ đến, biết quá nhiều không phải điều tốt. Nàng vẫn còn có việc cấp thiết hơn cần giải quyết.

Tiếng Tây Yên.

Mấy người bọn họ nói chuyện, giọng nói nhỏ nhẹ thướt tha, giống như đang hát, vô cùng dễ nghe, chỉ đáng tiếc không biết đang nói gì. Là một người đến từ Tây Yên nhưng nghe không hiểu tiếng Tây Yên, đây là việc nực cười đến mức nào?

Mỗi chi tiết nhỏ của cả đợt hành động đều được sắp xếp cẩn mật, sao có thể lộ ra một kẽ hở không đáng có như vậy, nàng không sao hiểu nổi, nhưng cũng phải cẩn thận tìm cách đối phó.

Đang suy nghĩ, bên tai bỗng thấy âm, có người ghé sát vào tai nàng nói câu gì đó. Mi Lâm cố gắng kìm chế động tác đẩy ra theo phản xạ, quay lại nhìn, phát hiện ra người con gái xinh đẹp và dịu dàng nhất trong số năm người kia đang nhìn mình một cách thân thiết.

Nàng lập tức nở nụ cười, rất nhanh tìm cách ứng phó. Vào đúng lúc này, những chiếc xe ngựa vốn dĩ đi không nhanh lắm bỗng dừng lại, thu hút sự chú ý của những cô gái bên cạnh nàng.

Mi Lâm khẽ thở phào một tiếng, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ theo những người khác.

Xe ngựa của họ ở giữa đoàn, lại không được ló người ra nên chẳng thể thấy gì, chỉ nghe được tiếng vó ngựa gấp gấp từ xa vọng đến, sau đó dừng lại phía trước. Chẳng cần nghĩ cũng biết bị thị vệ trường chặn lại.

Vào đúng lúc các cô gái đang tò mò đoán xem đã xảy ra chuyện gì, tiếng vó ngựa lại lần nữa vang lên, trong đó lẫn cả tiếng hò hét. Lần này là thị vệ của bọn họ xuống xe.

Thì ra do đoàn người trên đường gặp sự cố nên đến nơi muộn hơn gần một tháng so với dự tính ban đầu, cũng vừa đúng mùa đi săn một năm một lần của hoàng triều Đại Viêm. Địa điểm đi săn chính là Lộc Sơn cách Chiêu Kinh ba trăm dặm về phía Tây Nam, cũng phải đi qua con đường này. Thật là trùng hợp, hai đoàn người lại gặp nhau ở đây.

Khi xuống xe, những chiếc xe ngựa ở phía trước đã bị dẹp sang hai bên đường, xe của Công chúa được đưa ra khỏi đội ngũ dưới sự hộ tống của thị vệ trường, tiến nhanh về phía đoàn cờ hoa rợp trời phía trước.

Khoảng một tuần hương sau, nội thị tới truyền chỉ, nói đoàn người hòa thân được lệnh cùng tiến về Lộc Sơn.

Mọi người quỳ hai bên đường, đợi đến khi Hoàng đế Đại Viêm toàn thân võ phục cùng với các Hoàng tử, vương tôn, bá quan văn võ lần lượt đi qua hết mới đứng dậy trở về xe theo sau.

Có lẽ bị không khí uy nghiêm khi này làm chấn động, sau khi lên xe, các cô gái đều không dám lên tiếng nói chuyện. Mi Lâm cảm thấy thật may mắn, nhưng cũng biết những vận may thế này không phải lúc nào cũng đến. Nếu như nàng không kịp thời nghĩ ra cách ứng phó, chỉ sợ rất nhanh sẽ để lộ thân phận của mình.

Đoàn người đi rất nhanh, hai ngày sau đã đến chân núi Lộc Sơn. Lúc này Võ Bị viện³ đã dựng lều trại xong xuôi tại một bãi đất rộng, được rào quanh bằng gỗ bạch đàn, có cửa ra vào. Phía ngoài được giăng lưới, phân bổ các thị vệ thay phiên canh gác đề phòng có người xâm nhập.

Trong đoàn người đi hòa thân, trừ những thị nữ thân cận với Công chúa, những người khác đều được sắp xếp ở trong trại, không có sự cho phép không được ra ngoài. Các mỹ nhân đều có một dự cảm, vận mệnh của mình có lẽ sẽ được định đoạt tại nơi đây. Tuy rằng khi được chọn làm nha hoàn hồi môn đi cùng Tử Cố Công chúa, bọn họ cũng đã dự đoán được trước chuyện này, nhưng khi mọi việc thực sự xảy ra, con người ta vẫn cảm thấy lo sợ bất an.

Năm thiếu nữ cùng trại với Mi Lâm cũng vậy, không còn tinh nghịch hoạt bát như trước nữa, đôi lông mày khẽ nhíu lại, rõ ràng trong lòng nặng nề vô cùng.

Mi Lâm chẳng mấy quan tâm đến việc này, nàng ngồi bấm đốt ngón tay tính xem ngày nào tháng sau sẽ đi nhận thuốc giải và phải dùng những tin tình báo như thế nào để có được loại thuốc giải tốt một chút. Cho đến bây giờ, điều duy nhất khiến nàng cảm thấy vui vẻ đó là kể từ khi theo sau đoàn xe của Hoàng đế, các thiếu nữ đều đã bắt đầu nói tiếng Đại Viêm, còn lưu loát hơn cả một người sinh ra và lớn lên ở đây, nhưng lại rất ít khi mở miệng nói chuyện như nàng.

Buổi sớm, khi ánh dương vừa ló rạng, tiếng tù và vang rền khắp cả một vùng bình địa gần xa, tiếng vó ngựa như sấm giập, tiếng người râm ran, đánh thức những cô gái đi đường nhiều ngày mệt mỏi vẫn còn đang ngái ngủ. Bọn họ ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau, giống như những con thú nhỏ sắp bị săn một cách tàn nhẫn trong khu rừng kia.

Thời gian dần qua đi trong sự chờ đợi vận mệnh của mình được người khác quyết định, màn đêm vùng sơn dã cuối cùng cũng buông xuống với sự trở về của những tay thợ săn. Một đám lửa được đốt lên giữa doanh trại rộng lớn, mùi hoang dã của những con thú mới săn tiếp với mùi lửa cháy. Tiếng cười nói xuyên qua khoảng không giữa những căn lều, từ xa xa vọng lại, làm cho người ta dễ dàng tưởng tượng ra khung cảnh náo nhiệt nơi đó.

Vào đúng khi các thiếu nữ đứng ngồi không yên, chẳng dám đi ngủ, cuối cùng cũng nhận được chỉ truyền gọi. Nhưng điều làm cho họ ngạc nhiên là, không hề có những màn ca vũ mà họ nghĩ rằng sẽ có và đã bỏ rất nhiều công

sức chuẩn bị. Những đám hoa bị giẫm nát được chiếu sáng bởi ánh lửa và những vết hằn của vũ khí quét qua mặt đất, cho thấy lúc trước ở đây đã có những màn biểu diễn rất hấp dẫn.

Ba trăm thiếu nữ xinh đẹp xếp thành mười hàng, mỗi hàng ba mươi người, đứng ngay ngắn giữa khu đất rộng đã định trước, đợi các vương công đại thần tới lựa chọn.

Mi Lâm đứng sau cùng, hơi khẽ xoay người sang bên phải, lập tức có thể nhìn thấy Hoàng đế Đại Viêm đang ngồi trên ghế.

Có lẽ ông ta đã từng oai hùng lắm liệt một thời trai trẻ, cũng có thể ông ta vẫn còn sự anh minh, quyết đoán và uy nghiêm, nhưng người mà nàng nhìn thấy chỉ là một nam nhân trung niên gầy yếu, vàng vọt như đang bị bệnh. Trong đôi mắt dài xếch lên của ông ta thấp thoáng nét hấp dẫn, nhưng lại bị sự xanh xao phá vỡ cảm giác tuệ mẫn mà đáng nhẽ ra nó phải có, khiến cho người ta có một cảm giác không thoải mái.

Ở vị trí phía tay trái nơi ông ta ngồi là vài nam tử cường tráng mặc quân phục xanh, tầm hai ba mươi tuổi, rõ ràng không phải là Hoàng tử vương tôn, mà là những tướng lĩnh trẻ, lực lượng chủ yếu của đợt đi săn lần này. Phía bên tay trái ông ta, Tử Cố Công chúa xinh đẹp đeo mạng che mặt, cúi thấp đầu, trước sự có mặt của bọn họ, từ đầu tới cuối không hề nhìn qua một lượt. Còn những người cùng phía với nàng đều là những người ăn mặc đồ văn sĩ.

Mi Lâm nhìn hết một lượt khung cảnh trước mắt rồi cúi thấp đầu, không quan sát thêm nữa. Bên tai vọng đến giọng nói mệt mỏi nhưng không thiếu đi sự uy nghiêm của Viêm đế.

“Trong buổi đi săn hôm nay, Huyền Liệt, con là người đứng đầu, trăm cho phép con chọn trước.”

Lời vừa nói ra, nam tử ngồi trên cùng phía bên trái vội vã đứng dậy tạ ơn, nhưng không lập tức chọn người mà cười nói: “Công chúa vừa tới Đại Viêm chắc có nhiều điều chưa quen, sao Phụ hoàng không chọn ra vài người thân cận giữ lại bên cạnh Công chúa để hầu hạ?”

Lời hần ta thâm sâu, bề mặt là vì nghĩ cho khách từ xa đến, nhưng trên thực tế là để Viêm đế giữ lại vài người inh. Dù sao Công chúa cuối cùng cũng sẽ vào cung, nên người bên cạnh Công chúa, Hoàng đế hiển nhiên lúc nào cần cũng có thể gọi.

Với sự quan tâm của con trai, Hoàng đế đương nhiên hài lòng, nói: “Con cũng có lòng đây.” Nói đoạn, quay đầu về phía Tử Cố Công chúa, ngữ khí dịu dàng hỏi: “Huyền Liệt nói không sai, Tử Cố, nàng hãy chọn lấy vài người giữ bên mình hầu hạ đi.”

Nghe vậy, Tử Cố Công chúa trước giờ luôn cúi mặt cuối cùng cũng ngẩng đầu, liếc một cái rất nhanh về phía Huyền Liệt, sau đó cúi người hành lễ với Viêm đế, nói nhỏ nhẹ: “Thiếp xin theo ý bệ hạ.” Nàng sinh ra trong gia đình Đế vương, sao có thể không hiểu những nam nhân này nghĩ gì.

Đôi long nhãn của Hoàng đế quét một lượt, chọn ra vài cô gái. Giây phút ấy, Mi Lâm nhìn thấy đôi mắt già nua có phần mờ đục của ông ta rõ ràng khẽ sáng lên, sau lưng bất giác mồ hôi vã ra như tắm, thở phào nhẹ nhõm đứng nguyên tại chỗ. Nếu đặt chân vào trong cung, có muốn thoát ra ngoài quả không phải một chuyện dễ dàng.

Tiếp theo đó, Mộ Dung Huyền Liệt đứng dậy, những nam tử có mặt đều đã được phân hai, ba cô gái, nhưng cũng không có ai chẳng biết điều, trước mặt Hoàng đế đều chọn lấy vài người, hướng hồ những Yến nữ⁴ đi theo làm của hồi môn lần này đều là những mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.

Còn lại gần một trăm thiếu nữ, Viêm đế nghe lời đề nghị của nội thị bên cạnh, chuẩn bị mang về kinh phát thưởng cho các trọng thần không đến tham gia lần đi săn này. Mi Lâm là một trong số đó, nàng nhìn những thiếu nữ có thể là thực sự hài lòng hoặc cố tỏ ra hài lòng vì vận mệnh của mình đã được định đoạt, đột nhiên cảm thấy rối bời, không biết mình sẽ gặp phải một người thế nào. Nhưng cảm xúc ấy của nàng không kéo dài lâu, rất nhanh sau đó đã bị một người bất ngờ tiến vào phá vỡ.

Trong khi mãi suy nghĩ, bất ngờ Mi Lâm cảm thấy eo mình thắt lại, bị một người kéo vào trong lòng, đồng thời, một Yến nữ ngồi bên cạnh nàng cũng rơi vào vòng tay người đó, cả hai không kịp trở tay, suýt chút nữa thì đụng trán vào nhau.

Ngẩng đầu lên, một khuôn mặt đàn ông khôi ngô tuấn tú lọt vào tầm mắt, chưa đợi nhìn rõ khuôn mặt, thoắt một cái, nàng đã đón nhận những chiếc hôn liên tiếp.

Mi Lâm bị làm cho sợ hãi, nhìn hắn ta lại quay đầu sang hôn người con gái còn lại kia, nhất thời không biết phải phản ứng thế nào, đành để mặc cho hắn ôm như vậy tiến về phía trước, trong lòng nghĩ thầm thân phận của người này nhất định không thấp.

Quả nhiên, người đó còn chưa đi đến trước mặt Hoàng đế đã nghe thấy tiếng cười của Mộ Dung Huyền Liệt.

“Cảnh Hòa, đệ đến muộn, chẳng lẽ Mai Tướng quân đã cho phép đệ vào trường rồi sao?” Những lời này của hắn có vẻ như trêu đùa, nhưng Mi Lâm có thể nghe thấy ý tứ trong đó, ánh mắt khẽ liếc về phía Hoàng đế, thấy trên khuôn mặt ông ta sự khó chịu, lạnh lùng không hề giấu giếm, không khỏi có chút bất ngờ.

Nhưng người đang ôm hai bọn họ kia dường như không hề để ý, khẽ nhún vai, lộ vẻ bất lực, nói: “Hoàng huynh chê cười rồi, Lạc Mai đâu phải là những cô nương ở đây...” Vừa nói, hấn vừa sờ soạng hai cô gái trong lòng.

Khốn nạn. Mi Lâm cố kìm chế cảm giác ghê tởm, trong đầu trôi nổi hai chữ ấy, nhưng lập tức đã có người thay nàng trút giận.

“Nghịch chương!” Đó là con thịnh nộ của người ngồi ở vị trí trên cùng.

Mi Lâm cảm thấy cơ thể người này hơi khựng lại rồi nhanh chóng khôi phục trạng thái bình thường, mang cả hai tiến về phía Viêm đế hành lễ, cười hi hỏ nói: “Nhi thần đến muộn, mong Phụ hoàng thứ tội.” Tuy nói như vậy, nhưng trong ngữ khí không hề có một chút ăn năn nào.

“Thành cái gì rồi không biết, còn không mau cút sang một bên cho trẫm.” Hoàng đế hiển nhiên rất không thích vị Hoàng tử này, thậm chí không muốn mất thời gian để quở trách hấn ta.

Cho dù như vậy, hấn vẫn là một Hoàng tử, ngay sau đó đã có người xuất hiện bên cạnh vị trí của Mộ Dung Huyền Liệt, sắp ra một bàn rượu thịt và bát đĩa mới.

Mộ Dung Cảnh Hòa âm ừ đáp lại một tiếng, rồi ngồi vào chỗ của mình, bắt đầu đùa nghịch với thiếu nữ trong lòng, chẳng để ý gì đến những người mà kể từ khi hấn xuất hiện thần sắc đều thay đổi kia. Sau khi bị chuốc hai cốc rượu, Mi Lâm mới nhìn rõ được khuôn mặt hấn ta.

Người này nhìn không thực sự giống Hoàng đế, nhưng đôi mắt kia lại được thừa kế gần như nguyên vẹn. Dài và xếch, hướng lên trên, nửa mở nửa khép nhìn không có thần khí gì lắm, giống như không ngủ đủ giấc. Ngũ quan rõ ràng, mũi thẳng môi dày, nhìn rất anh tuấn nhưng sắc mặt phảng phất nét xanh xao, thần sắc mệt mỏi, ấn tượng tạo cho người khác đó là tình dục quá độ.

Gặp một người như thế này chắc cũng không khó đối phó. Mi Lâm nghĩ, trong lòng bất giác thất lại, nàng biết rằng không khó cũng đồng nghĩa với việc muốn lấy được thông tin tình báo giá trị cũng chẳng có hy vọng gì lắm.

Lần này bọn họ được cài vào trong số những mỹ nhân phối gả đi hòa thân, mục đích là để tiếp cận các quan tướng đại thần của Đại Viêm, nói thẳng ra là làm gián điệp. Trong chiếc túi gấm kia không chỉ rõ nàng cần phải chú ý điều gì, nhưng nói rất rõ ràng tin tức càng giá trị thì công hiệu của thuốc giải độc càng cao.

Giá trị. Giá trị. Giá trị cái...

Trong lòng nàng đang chửi bới, nhưng trên môi vẫn cười dịu dàng, ngoan ngoãn chuốc rượu cho gã đàn ông đang trêu đùa với một người con gái khác kia.

Bỗng dung người đó bất ngờ vồ lấy ngực nàng, khiến cho nàng giật mình làm đổ hết rượu ra ngoài. Tiếp theo đó, người bị đẩy sang ghé bên cạnh, đồng thời bên tai vang lên tiếng cười chẳng hề quan tâm của gã đàn ông.

“Hoàng huynh, chẳng phải huynh thích ngực to sao? Đệ đổi người này lấy người bên phải huynh.”

Tiếng kêu của cô gái vang lên, sau đó là một màn trao đổi thô bạo, Mi Lâm ngã vào người đó, một mùi hương thoang thoảng cùng mùi rượu nồng nặc hòa lẫn với mùi thịt nướng xông vào mũi làm cho nàng bất ngờ khựng lại, chưa biết phải phản ứng ra sao, chiếc cằm đã bị người đó nâng lên.

Nếu so sánh, Mộ Dung Huyền Liệt nhìn giống Hoàng đế hơn, không biết đây có phải là lý do hấn ta được sủng ái một cách đặc biệt hay không. Đôi mắt dài và xéch kia đặt trên khuôn mặt tuần tú của hấn dường như hợp hơn một chút, làm cho khuôn mặt đó trở nên điển trai đến mức tà mị.

Chỉ thấy đôi mắt hấn khẽ nheo lại, nhìn liếc qua Mi Lâm rồi buông tay ra.

“Đôi người kia.” Tuy hấn ta không nói gì nhiều, nhưng trong ngữ khí và ánh mắt đều thể hiện một sự khinh thường chẳng cần che giấu.

Mộ Dung Cảnh Hòa không nói gì thêm, lệnh cho người con gái trong lòng mình đi qua bên đó. Mi Lâm khẽ thở phào nhẹ nhõm, rồi tự động trở về bên cạnh hấn ta. Ánh mắt Mộ Dung Huyền Liệt hiện lên một cách rõ ràng, bản thân hấn không phải là người dễ đối phó, lúc nào cũng phải nơm nớp lo sợ khi ở bên người này, nàng thà ở bên một người mà về mọi phương diện đều không bằng hấn ta là Mộ Dung Cảnh Hòa, ít ra thì tỉ lệ bị mất cái mạng nhỏ này cũng thấp hơn rất nhiều.

Hai Hoàng tử trao đổi hai người con gái hiển nhiên là một việc không có gì đáng bàn, chẳng khiến những người khác chú ý. Hoàng đế già do long thể bất an, chỉ ngồi một lúc rồi được nội thị dìu trở về trước, cùng trở về với ông ta còn có cả Tử Cổ Công chúa.

Người khiến bọn họ e sợ nhất đã rời đi, lại có mỹ nhân ngồi bên, không khí lúc này lập tức trở nên náo nhiệt.

Người con gái đổi từ bên Mộ Dung Huyền Liệt về lúc nào mặt cũng lạnh tanh, không dịu dàng ngoan ngoãn như những người khác. Không biết là do tính cách vốn có hay vì không hài lòng với sự trao đổi này. Mi Lâm âm thầm quan sát nàng ta, nhận thấy dung mạo không có điểm gì đặc biệt, tuy xinh đẹp nhưng không đến mức hơn cô gái lúc trước. Nói một cách công bằng, nàng thậm chí còn cảm thấy mũi của nàng ta có phần hơi nhọn, khiến cho người khác cảm thấy không thoải mái.

Điều kỳ lạ là, Mộ Dung Cảnh Hòa chẳng những không hề để ý đến sự vô lễ của nàng ta, ngược lại còn rất thân thiết trêu đùa cho nàng ta mở miệng, rồi bị trừng mắt nhìn lại vẫn cười không hề tức giận, Mi Lâm nhìn thấy mà có cảm giác cảm suýt chút nữa thì rụng xuống.

Đê tiện, trong lòng nàng thầm nghĩ, khoe môi vẫn nở một nụ cười nhỏ nhẹ, chúc từng cốc rượu một. Tâm trạng lo lắng trong lòng cuối cùng cũng được gỡ bỏ, nhìn bộ dạng dung túng của hắn với cô gái kia, nàng biết đêm nay có lẽ mình không cần phải ngủ cùng hắn rồi.

Từ những câu trả lời nhát gừng của cô gái, Mi Lâm biết được nàng ta tên A Đại, nhưng từ đầu đến cuối, Mộ Dung Cảnh Hòa không hề hỏi tên Mi Lâm.

Tiệc tan. Hai cô gái cùng Mộ Dung Cảnh Hòa trở về trường.

“Nàng đợi ở đây.” Bên ngoài trường, Mộ Dung Cảnh Hòa nói câu đầu tiên với Mi Lâm, ánh mắt vẫn tíu lại nhìn về phía A Đại, ý tứ trong đó chẳng cần nói cũng hiểu.

Mi Lâm đáp lại một tiếng, dừng bước, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Tuy ban đêm lạnh buốt, nhưng vẫn còn tốt hơn bị tên khốn nạn háo sắc kia đè dưới thân mình.

Chú thích:

1. Bốn mươi ba.
2. Còn gọi là cây tê thái, là cây thuốc, thuộc họ cải.
3. Một trong ba viện thuộc phủ Nội vụ, chuyên phụ trách trang bị, khí giới.
4. Những cô gái Tây Yên.